

som kun gjennem denne Form kan komme til at gjøre sin Indskydelse og sin Control retteligen gjældende, maa have en ubetinget Ret til dertil at henvise enhver Sag, som han vil.

Ligesom saaledes begge disse berettigede og nødvendige Bestyrelsesformer maae have deres jevnbrydige Plads i Lov, saaledes vil det være en vigtig Gjenstand for den alvorligste Opmærksomhed, baade ved Affattelsen af Vedtægtens Bestemmelser om Forretningsgangen, og ved den senere praktiske Udøvelse af selve Bestyrelsen, at sørge for, at begge skee deres Ret, og saaledes, saavidt muligt, at forene begge Systemers Fordele og, saavidt muligt, at undgaae de ved enhver af dem flående Mangler.

Til § 9.

Med Hensyn til Raadmændenes Stilling har Udkastet ganske fulgt Borgerrepræsentanternes Forslag. Det forudsættes, at enhver af Borgermestrene maa have mindst een tilførdnet Medhjælper, og det laa saaledes nær, om deres Antal at optage samme Bestemmelse, som med Hensyn til hine indeholdes i § 6. Men da det er muligt, at nogle af de særlige Embedsmænd, hvis Valg er anordnet for flere af de vigtigste Forretningsgrene, ville kunne komme til at indtage en Committerets Stilling f. Ex. Fattigdirecteuren under den Borgermester, der bestyrer Fattigvæsenet, Stadsingeniøren under Borgermestren for de offentlige Arbejder, ser det dog anseet rettest at forbeholde Spørgsmaalet for Vedtægtens Bestemmelse og eventuelle Forandring efter de ved Praxis indvundne Erfaringer.

Til § 10.

Da det maa erkendes, at der kunne og ville møde Tilfælde, hvor de sædvanlige Arbejdskræfter ikke ville være tilstrækkelige til Udørelsen af særlige communale Hverv, og hvor navnlig en Tilgift af særlig Sagkundskab kan være ønskelig, har man troet, at det kunde tilstedes i saadanne særegne Tilfælde at nedsætte overordentlige Bestyrelsesudvalg, naar dette skeer med Samtykke fra begge Communalbestyrelsens Afdelinger. Repræsentationens Samtykke vil da indeholde Borgen for, at dette ikke mis-

bruges af Magistraten til at skyde Arbejde og Ansvar fra sig, og Magistratens Samtykke er Borgen for, at det ikke misbruges af Repræsentationen til at svække og nedværdige den udøvende Myndighed og forstyrre en regelmæssig Forretningsførelse. Men videre i denne Retning vil Loven ikke kunne gaae.

Til §§ 11 og 12.

Spørgsmaalene om de communale Bestillingsmænds Antal, Forretninger, indbyrdes Forhold, Lønning og Pension m. v. ere forbeholdte til Afgjørelse ved Stadens Vedtægt. Derved ville de i disse Forhold meest sagkyndige Mænd derpaa faae en Indskydelse, som Rigsdagen ikke kan finde nogen Betænkelse ved at overdrage dem, og derved vil der være aabnet Udgang til paa en lempelig Maade at forandre Forhold, som ere undergivne Tidernes Forandringer, og hvori det Rette og Henigtsmæssigste bedst findes ad Erfaringens Vej.

Ikkun med Hensyn til Spørgsmaalet om Antagelsen og Afstedigelsen er det anseet nødvendigt at fastsætte det Fornødne i selve Loven, og Motiverne til de foreslaaede Bestemmelser ville fremgaae af disses eget Indhold.

Til §§ 14 og 15.

Medens Regjeringen efter den foreslaaede Ordning af Magistratens Forhold til Borgerrepræsentantskabet ikke har anseet det nødvendigt, at der i Almindelighed forbeholdes Indenrigsministeriet Ret til at approbere Budgettet, kan en Stadskæstelse ikke opgives for de Beslutninger, som vedrøre Stadens Capitalformue. Det Første vilde kun være en Regjeringen forbeholdt særlig Afgang til at forvise sig om, at Kommunen opfylder sine Forpligtelser mod Staten, men som turde være unødvendig ved Siden af den Overpræsidenten i Almindelighed tilkommende Tilsynsret. Det Sidste er derimod en nødvendig Følge af, at Regjeringen ligeoverfor den nuværende Slægt repræsenterer Fremtiden og altsaa maa kunne sørge for, at denne ikke forurettes ved, at en enkelt Generation uden retsfærdiggjørende Grund enten forbruger, hvad den har arvet af sine Forfælgere, eller bebyrder sine Efterkommere ved Laan.